

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2649/2021
04.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Споменке Зарић, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Новица Јовановић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Радоје Домановић“ Параћин, коју заступа Општински правобранилац општине Параћин, ради исплате трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3133/20 од 09.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3133/20 од 09.06.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3133/20 од 09.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3133/20 од 09.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 100/20 од 13.08.2020. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи, за период од октобра 2015. године закључно са септембром 2018. године, исплати накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе одређено у ставу првом изреке и обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 50.332,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о

парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011....18/2020 у даљем тексту: ЗПП).

Пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, у којој је расправљено питање права запослених у основним и средњим школама и домовима ученика на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и заузето становиште да им припада право на исплату ових трошкова у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, те да није условљено ни постојањем организованог јавног превоза, ни удаљеношћу од места запослења, већ једино постојањем стварних трошкова за долазак и одлазак са рада који се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне карте у јавном превозу.

Како су нижестепене пресуде донете у складу са усаглашеном судском праксом, ни прихватање одлучивања о ревизији тужене као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора. Без утицаја су на другачију одлуку о изјављеној ревизији наводи тужене да тужила раздаљину од 850 метара од аутобуског стајалишта у Параћину до места рада и обрнуто може да пређе пешице, што не оправдава удовољење њеном захтеву за накнаду трошкова превоза. Наведено растојање се не може нужно сматрати малим растојањем, јер су близина, односно даљина, релативни појмови који зависе од психо – физичких способности сваког појединца понаособ, а одредбама Закона о раду и Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика није предвиђена обавеза да се приликом обрачуна стварних трошкова за долазак и одлазак са рада узму у обзир и психо – физичке способности запосленог о чијем се праву одлучује.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1.и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужба је поднета 29.10.2018. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 118,4384 динара. Вредност предмета спора побијаног дела износи 62.924,90 динара, што представља динарску противвредност 531,29 евра.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**